

domsforsikring, ikke er Medlem af det nyvalgte Ting, skulde man med Henvi- ning til bemeldte Lovs § 1, sidste Stykke, tjenstlig anmode Hr. Formanden om at ville træffe Foranstaltning til, at der af Tinget kan blive valgt et af sammes Medlemmer til at indtræde i den for- nævnte Kommission.

Jensen-Sønderup.

Fr. Martensen-Larsen,
Fm.

Valget vil blive sat paa Dagsordenen for et af Tingets følgende Møder.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1911 til 31. Marts 1912.

Forhandlingen genoptoges.

Stensballe: Det forekommer mig, at vi ved de to sidste Valg, Valget i Fjor og Valget i Aar, have staaet overfor saa alvorlige Situationer, som det sjældent har været Tilfældet i vort politiske Liv. Ved Valget i Fjor stod vi overfor det Spørgs- maal, om vi skulde være villige til at bringe Ofre for at forsvare vort Lands Neutralitet eller eventuelt dets Selvstæn- dighed, og i hvilket Omfang dette skulde ske. Og nu er min Overbevisning den, at det Folk, som ikke har Villien til at forsvare sig selv og sin Selvstændighed i paa- kommende Tilfælde, det Folk er svagt i sin Livskraft. Selvfølgelig er det saa, at vi allesammen ønske, at der kunde være Fred i Landet og i alle Lande, men saa længe Forholdene ere, som de ere, fore- kommer det mig, at vi lige saa lidt som ethvert andet lille Folk ville kunne und- lade at have et passende Værn. Det er nemlig for tidligt at trække Vinterklæderne af, saa længe Sommeren ikke er kommen, eller, som den bekendte Fredsforkæmperinde, Baronesse von Suttner, har udtrykt sig, saa længe Magterne ikke enes om at afvæbne, kunne de enkelte Magter heller ikke give sig af med at afvæbne; det vilde være lige saa uforstandigt, som det vilde være, hvis en Mand vilde bygge Taget af Huset først, før Grunden var lagt. Derfor mener jeg, at vi maa være de Mænd tak- nemmelige, der i Fjor bidrog til, at vi fik det Forlig om Forsvarssagen, vi fik, under

de saare vanskelige Forhold. Vi maa være dem taknemmelige, hvad enten det saa er fra Højres eller fra Venstres Side, de have deltaget deri. Og naar det blev sagt af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) forleden, at de sagkyndige fandt, at dette Forlig ingen Betydning havde, eller det var ufor- standigt, saa tror jeg, vi dertil maa sige, at hvad denne eller hin saakaldte sagkyndige, det vil sige enkelte Officer, siger, er en Sag, som vi ikke skulde lægge saa overdreven stor Vægt paa. Hovedsagen er dog, hvorledes vor mest ansvarlige Sag- kundskab, Generalstaben, dømmer derom, og den har som bekendt dømt ganske anderledes.

Men var saaledes Valget i Fjor et alvorligt Valg, saa har det ikke været mindre alvorligt i Aar. Det, vi i Aar stod overfor, det var for det første det Spørgs- maal, om det Militærforlig, som man har kaldt det, den Forstaaelse om Forsvars- sagen, der fandt Sted i Fjor, fuldstændig skulde omstyrtes i Aar, og dernæst, om vi samtidig skulde styrtes ud i en storpolitisk Kamp, som vilde være aldeles uoverskue- lig, hvad enten den skulde foretages i ni Tempi, som „Social-Demokraten“ mente, eller maaske i nogle færre. Der er ingen Tvivl om, at var det saa, at den røde Al- liance — saaledes har den jo kaldt sig selv — havde sejret, da vilde vi nu i dette Øjeblik have ligget midt i stærke Forbe- redelser til en voldsom storpolitisk Kamp, hvorunder man brugte de Magtmidler, som kunde anvendes. Derfor, siger jeg, var det et saare alvorligt Valg, vi den Gang stod overfor, og selvfølgelig kan jeg for mit Vedkommende kun glæde mig over, at dets Udfald blev det, som det blev.

Der var den Gang to Sager, som vare blandede sammen. Den ene var Spørgs- maalet om vort Militærforlig, som man kaldte det. Den anden var Spørgsmaalet om Gennemførelsen af den almindelige Valgret til Landstinget, saaledes at de samme Vælgere skulde stemme hertil som til Folketinget. Jeg synes, jeg kunde have Lyst til at paapege, hvor vidt forskellig den Tankegang, der her aabenbarer sig, er fra Tankegangen i det, man har kaldt „Aanden fra 1848“. Den Gang blev det nemlig gjort gældende her i Rigsdagen af nogle af de Nationaliberales bedste Mænd, f. Eks. Hall, at det Folk, som havde vist sig saa redebont til Opofrelse for Landets Skyld, det Folks Menigmand kunde man ikke forholde at deltage i Landets Styrelse, men maatte give ham almindelig Valgret.